

Љубиша Мишић

ПРА

*колико мене од мене до мене
шта вода шта камен шта ваздух
кад ме увек више има изван ствари
где мртваци певају у лепој превари
а звук са пореклом воде водени је дух
што се мношћу згуби низ двери васељене*

*изван књиге бројева изван мајке и жене
шта смрт шта звезде шта зелени ђивоти
кад су сви моји бивши будући мртваци
кад су сви моји будући нови животи
рибе гуштери мишеви скакавци
колико паса од мене до мене*

*госпо сред дрвета сред тебе
путник сам који се не окреће ноћи
а реч ме увек истог изговара ван звезде
док се у сваком поновљеном изгнанству зебе
докле без завичаја непрекидно само слика моћи
траје елегијом у камену и изван биљне најезде*

*граје само моја велика несаница изван мене
једно дрво у пределу још увек мене мисли
неводи већ привића ми се класа жито
откуд су одједном сви моји животи зли
ако сам увек био зар би зло скрито
колико жаба од мене до мене*

*сад мртви мношћу пију вино из рога
друмови најлешне љубавнице где се скрише
док ветрови још залазе сред великог плода
зоре моја гробља и кости краве у шуми бога
на које најбоље говориле су све и ништа више
говориле су чисто место растом дивљих јагода*

*доста ми је својих мртваца различитог лика
са лажним именима на непроменљивом челу
хоћу да будем велико ништа пра и пепео
ево певајући враћам се себи сред рика
побеђених јеленова свом прателу
без звука без звезде бивајући бео*

изван воде што ће сутра да ме слути
кад будем као што ме сада нема нема
у чијим очима бићу очи пределима иза ума
у чијем срцу чуваћу звери руку што извор мути
иљивике свих мојих мртваца изнад небеског трема
стваран у нестварном колико од мене до мене шума

зора која би без мога мртваца заборавила да свиће
свитаће у будућем добу без мене оскоруше и тмине
а реке понорнице са једним мојим украденим ребром
извираће тишином у којој још волим себе и влашиће
са гласом ћутње док ходим низ небеске висине
да ли ћу негде стати опчињен ти бедром

у неву ћука господарице језера и моје сени
тобом док мртав будан низ смрт све бива
брдо преко којег бос прећох заборавило је кораке
у младом дрвећу док су сви моји старци собом занесени
у очима хитре пастрмке док моје невидљиво лице почива
по који већ пут сред сваке птице сред васељенске раке

мир сам и плам што жедни још увек сред тебе речне але
без себе и без игде икога сред изговорених речи
све бивше звезде само тек један трен безмерни
и сви моји животи претворени у морске вале
поновиће се једном сваки да воду лечи
госпо раб ти изгнанства и брда смерни

СВИТАЊЕ ЗИДА

љубави иза моје главе
на почетку и на крају света
прослависмо гробља и траве
пуцасмо нежно из цвета

љубави са рукама изнад воде
док мртваци певају у дубрави
као пчеле као лептири ко мрави
и наши мртваци ће да се роде

љубави моја изван пуга
док у жичи чекамо бога
очима ти васељена луга
докле ће мо да чекамо никога

љубави моја изван мене
док те свуда има и нема
из свог гроба из речне пене
тражићу те једном просторима

љубави док љубав бива
изван нас невидљени врт
у мени бог почива
мој живот је смрт

док говорим воћу
да те оставим уморну свету
и наставим пут своје дрвету
све сличнији дрвећу

мном шушти лишиће
низ свет низ влашиће
огласићу се маком
видећу мраком

са певом из хлеба
проговорићу из камена
док теби ништа не треба
ибар ми је последња вена

СНЕЖАНИ ЈЕРЕМИЈ

шуме тајне временом да ме прокуну
у мени сачуваћеш своје стадо оваца
нека вукови сањају да чешљају вуну
не воли дрвосечу нека паса нека ловаца

млада месечина нека скупља сир сунчеви
ти буди извор само својим јагањцима
док се поклањам сваком дрвету привићају
ми се кључеви
од хиљаду непознатих неких других клима

и нећу богазама већ сенком и као да никад ти
нећу стићи
нека уместо мене расту траве опадају лишића
нека се бар у твојој крви излежу тићи
и нека одмах полете до својих влашића

да те не пожели ниједно дрво ни вук ни брдо
јер плашим се да већ заводиш мртве ратнике
и словенско неко изгубљено крдо
и никако им не скупљај беле крике

јер можеш им се учинити уместо пута
уместо њихове жедне и пеишчане коже
можеш им се учинити златоуста
и чувај се да те не обезбоже

нека те чува мој камен и биљна свирала
свирају ти и певају травнати сневачи
док сам изгубљен у своје сужњив моја мала
видим поораће ме звездани орачи

и стизаће ти гласници заљубљени у свој глас
причаће да ме слави и птица и жито
не веруј им да сам небески алас
веруј да ћу доћи једном скрито

опљачкаћу хајдуке донећу ти шумског воћа
пушке и кладенце богазе и свога мртваца
да напасеш стадо да се излечим од самоћа
па да нестанем одједном сред пољубаца

*тишине што тишину хоће
она што се у мени тамо окреће
о моје бело лишће самоће
ја сам у јесен видео пролеће*

*ја сам у јесен видео пролеће
песникову књигу од хлеба
мртваци како постају цвеће
и никога коме ништа не треба*

*и никога коме ништа не треба
тебе заљубљену у несреће
видео сам твој сан са сном амеба
низ сузу како горе васељенске свеће*

*низ сузу како горе васељенске свеће
слободу која слободу вреба
све сам то видео и све ће
твојим очима путевима неба*

*ја сам у јесен видео пролеће
и никога коме ништа не треба
низ сузу како горе васељенске свеће
твојим очима путевима неба*